

דעם רבינ'ס

עכס

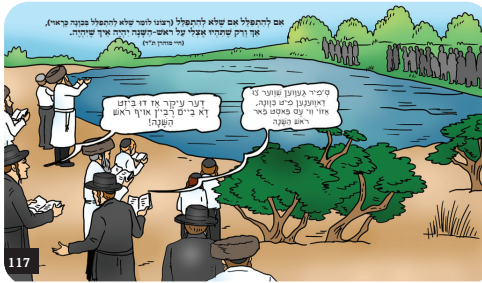
אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

א גוטן שבת פאר אלע לעכטיגע קינדער.

מיר שטייען אין פרשת עקב. די פרשה הייבט זיך אן, "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה, פארוואס נוצט די תורה דער לשון 'עקב', עס וואלט געקענט שטיין, והיה אם תשמעון את המשפטים האלה? דאס ווארט 'עקב' איז מלשון 'סוף', אזוי ווי ביי א מענטש איז דער קאפ דער אנהויב און דער עקב פון די פיס איז דער סוף. נאך א טייטש האט עקב: 'צעטרעטן', ווען איינער פארשעמט א צווייטן, זאגט מען: "ער האט יענעם צעטרעטן!"

משפט אויבן, כדי מיר זאלן זיך צוריקקערן צום באשעפער.

ווען אידישע קינדער דערהערן אז אלע משפטים, אלע דינים, מניעות און יסורים איז נאר פון אויבערשטן, דעמאלט זאגט דער אויבערשטער, "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבתיה", דער אויבערשטער וועט אונז געדענקען און זיך דערבארעמען און געדענקען זכות אבות, אונז צו היטן פון אלעם בייזן און דינים.

ווען יעקב אבינו איז געבוירן געווארן שטייט אין פסוק: "וידו אוהזת בעקב עשו". דאס ווייזט אז אין די יעצטיגע צייטן פון עקבתא

יעצט ווען מען איז סוף פון דער גלות, אזוי ווי חז"ל רופן אן די היינטיגע צייטן, "עקבתא דמשיחא - סוף פונעם גלות", דער אנהויב פונעם

דמשיחא וויל עשו צעטרעטן און מלחמה האלטן קעגן כלל ישראל. איז די עצה "וידו אוהזת". 'יד' איז מרמז אויף 'תפלה', אזוי זעט מען אויף ביי משה רבינו, "ויהי ידיו אמונה". זאגט אויף דעם דער תרגום, "פרישן בצלו", ער האט אויסגעשפרייט זיין הענט מיט א תפלה צום אויבערשטן. מען זעט היינטיגע צייטן אז אויף יעדע

אור פון משיח, ווען די שונאים שטארקן זיך זייער מיט זייערע פיס און ווילן חס ושלום צעטרעטן די ערליכע אידן.

וואס איז די עצה צו דעם? זאגט די הייליגע תורה, "את המשפטים האלה". 'משפט' קומט אונז זאגן אז ס'איז נישט 'סתם אזוי' געשען, עס איז נישט קיין צופאל אז די רשעים ווילן שטערן און צעטרעטן ערליכע אידן, נאר אלעס איז אויסגערעכנט פון בית

ראש השנה און קיין מורא

די פאלגנדע האט הרה"ח רבי לוי יצחק בענדער ז"ל דערציילט ביי איינע פון זיינע שמועסן:

"ס'קומט ראש השנה דערמאן איך זיך פון דעם ראש השנה פון יאר תר"פ. יענע יאר האב איך אנגעהויבן דאווענען פאר'ן עמוד, און בין איך געווען שלאף א גאנצן זומער פון 'טיף' (טיפוס רח"ל). איך בין געגאנגען ארומגעוויקלט די פיס מיט שמאטעס. ס'איז געווען דעמאלט געוואלדיג, די באנדעס זענען אנגעקומען אוי אוי, זיי האבן געהרג'ט.

נו, איך האב טאקע געדאווענט פארן עמוד, און יום כפור בין איך שלאף געווען, איז געווען דארטן - ?חיא'לס טאטע, ר' שלמה זלמן, האט ער מיר יעדן טאג געגעבן אביסל עסן, און ערב יום כפור האט ער מיר אויך געגעבן אביסל עסן כדי איך זאל האבן כח צו שטיין ביים עמוד אלס בעל תפלה.

ר' אלחנן ספעקטאר ז"ל איז אויך געווען שלאף אויף טיף, איז ער צוגעקומען צו מיר, און זאגט מיר אז ער וויל אריינשטעקן דעם לעפל, (ער האט געוואלט זיך טיילן מיט'ן עסן). האב איך אים געזאגט "ס'איז א סעודה וואס איז קוים גענוג פאר איינעם!"

(רבי לוי יצחק האט חרטה געהאט פאר'ן אפזאגן ר' אלחנן און ער האט אים גלייך איבערגעבעטן. אזוי ווי ער איז געקומען פון פוילן האט ער נישט באגריפן די מצב

פון עניות און הונגער וואס האט דאן געהערשט אין אומאן. יארן שפעטער ווען זיי האבן שוין ביידע געוואוינט אין ארץ ישראל פלעגט רבי לוי יצחק יעדעס יאר ראש השנה נאך מוסף ווען מען האט אריינגעברענגט טי מיט מזונות פלעגט ער דערלאנגען פאר ר' אלחנן א גלאז טי און קיכל. "איר האט נאכנישט פארגעסן?" האט ר' אלחנן געפרעגט, איך האב שוין לאנג פארגעסן!"

אָה, האט מען דעמאלט געדאוונט! וועלכע מענטשן האבן אזוי געדאוונט? קראנקע מענטשן... אינמיטן א קרענק! נאר עפעס א כח פון אויבן האט זיי געגעבן כוחות! מען האט גוט געדאוונט!!

השוואל: ווען איז געווען עפעס א ראש השנה אז דער גאנצער עולם איז געזונט געווארן?

יא יא, דאס איז געווען יענעם ראש השנה. מיר זענען אנגעקומען א טאג פאר ערב ראש השנה אין אומאן. דער רעגן האט געגאסן אויפ'ן וועג, מיר זענען געקומען אין שול אריין אויסגעוויקט נאס. די גאנצע שול איז געווען פול מיט בעטן, פון צוויי בענק איז געווארן א בעט... אלע מענטשן זענען געלעגן אויף טיף, אלע אלע ר' אלחנן אלע, מיר זענען אריינגעקומען אזוי ווי מען קומט אריין אין א שפיטאל!

און דאס איז געווען א טאג פאר ערב ראש השנה בינאכט ביי זכור ברית!

איך בין געווען דעמאלט ביי מתתי ע"ה. ער האט מיר אריינגענומען ביי אים אין שטוב, ער האט מיר אריינגעלייגט אין

.....
 דער באשעסער באווייט וואונדער
 פאר זיינע איבע קינדער

שבת פעקל פון הימל

פאריגע וואך דאנערשטאג ביינאכט האבן מיר נאך גארנישט געהאט מיט וואס צומאכן שבת. אוינזער הויז איז געווען ממש ליידיג, (מיר האבן דאס אויסגעליידיגט במשך די וואך...), אבער מיין חשובע מאמע איז בכלל נישט געווען בעדאגה'ט. זי ווייסט שוין פון שטענדיג אן אז דער אויבערשטער העלפט איר אין די ריכטיגע מינוט. דער הייליגער רבי זאגט דאך, "נסים, תפלה, ארץ ישראל, זענען אלעס איינס." דאס מיינט אז ארץ ישראל איז די פלאץ פון נסים.

מיין טאטע איז אהיימגעקומען מיט עטליכע שקלים וואס ער האט ערגעץ וואו איינגעהאנדלט. ער האט געפרעגט מיין מאמע וואס מען דארף איינקויפן און מיין מאמע האט אים געגעבן די גאנצע רשימה. איי, פון וואו וועט מען עס דעקן? מען ווייסט נאכנישט. מען פארלאזט זיך אויפן אויבערשטן.

מיין טאטע איז ארויסגעגאנגען אין געשעפט מיט די רשימה. ער האט גענומען די ערשטע פאר וויכטיגסטע

זאכן און איז געגאנגען צום רעכענער צו באצאלן, אבער אויך פאר די פאר קליינע זאכן האט ער נישט געהאט גענוג געלט און נאכן צאמערעכענען האט ער געמוזט צוריקלייגן עטליכע זאכן אויפן פאליצע. מיין טאטע שפאנט צום ארויסגאנג פון געשעפט מיט א קליין זעקל עסן וואס דארף זיין גענוג צו מאכן שבת פאר א משפחה פון אכט נפשות בלעה"ר.

אינמיטן קומט צו א ספר'דישע אידענע און זי פראגט אים, "ר' איד, איר האט שוין צו מאכן שבת?"

זאגט איר מיין טאטע, "כמעט, איך דארף נאך האבן אפאר קלייניקייטן..."

"איז גיי נעם וואס דו דארפסט אויף שבת," האט זי אים אנגעטראגן. און מיין טאטע איז געגאנגען נעמען נאר אפאר וויכטיגע זאכן.

"אזוי קויפט מען איין אויף שבת?!" האט זי זיך געבייזערט, "גיי נעם נאך זאכן!" האט מיין טאטע גענומען נאך אפאר זאכן. אבער זי איז נאכנישט געווען צופרידן. "גיי נעם נאך!" און מיין טאטע האט גענומען נאך אפאר קליינע זאכן. ער האט זיך געשעמט צו נעמען אויף יענעמ'ס חשבון. זי האט אבער געוואלט אז ער זאל נעמען בשפע איז זי אליינס ארוםגעגאנגען אין געשעפט צאמנעמען זאכן, טישוס, נאש, טרינקען, איינמאליגע געשיר, אד"ג.

אויך דער געשעפטסמאן האט געזען אז

געוואונדערט, "א וועגעלע? פארנוואס דארף ער א וועגעלע פאר אפאר קליינע זאכן. ער איז דאך ארויס פון הויז און קיין געלט?!"

מיר קומען אראפ און מיין טאטע פאקט ארויס פון קאר איין זעקל און נאך איינס... ס'ענדיגט זיך נישט.

ער שלעפט זעקלעך און זעקלעך.

זיין גרויסע

שמיכל

אויף זיין

פנים האט

אונז שוין

איינגעמאלדן

אז עפעס

אינטערעסאנט האט זיך

אפגעשפילט אין געשעפט. אַנקומענדיג אהיים מיט די אלע שווערע פעקלעך האט ער אונז דערציילט די נסים וואס ער האט בייגעוואוינט. און מיר האבן אלע אפגעגעבן א שבת והודאה פאר זיינע חסדים. איך מוז ענק זאגן אז מיר האבן געהאט זייער א פרייליכע שבת!

עפעס דראמאטיש קומט דא פאר האט ער ארויסגעהאלפן מיט דער ארבעט, "די אייסעס איז יעצט ביליג... די טאנא קענסטו יעצט האבן פיר פאר אכצן..." ער האט געברענגט דאס און יענן און אַנגעפאקט דעם טיש מיט כל טוב וטוב און די גוטהארציגע אידענע האט אלעס באצאלט. לכאורה

האט זי באמערקט

פון זייט ווי

מיין טאטע

קווענקלט

זיך ביים

איינקויפן

האט זי

אים געוואלט

ארויסהעלפן.

אהיימצוגיין האט שוין מיין טאטע געדארפט א קאר ווייל ער האט נישט געקענט אליין אלעס אהיימשלעפן. ער האט געכאפט א טרעמפ מיט איינעם וואס וואוינט אין געגנט. ער קלינגט אהיים אז מיר קינדער זאלן אים אפּווארטן אונטן מיט א וועגעלע. מיין מאמע האט זיך

די זיבעטע מעשה וואס דער הייליגער דבי האט דערציילט

די פליג און דער שפין

דעם שטאט'ס ראבינער, אן ערליכער איד געווען נאר אביסל מאדערן, א מין רב הראשי אזא מין סארט, ער האט געשיקט א שליח אין אלע שולן אויסגערופן - אז מען זאל אפדאווענען פארטאגס. ביז ס'ווערט טאג זאל ווערן פארמאכט אלע שולן ווייל ס'וועט זיין מארגן שיערייען אין שטאט, די באנדעס דערנענטערן זיך און ס'איז א סכנה. מען זאל זיין אין די הייזער, פארמאכט אין די קעלערס.

האט זיך באלד אנגערופן ר' שמשון בארסקי ז"ל, - ר' שמשון געדענק איך איז געווען א שטילער - "ס'איז דעם רבי'נס ראש השנה, מען זאל דאווענען אזוי ווי אלע יאר. מען זאל נישט מאכן קיין שום חילוק, אזוי ווי אלע יאר!" די ברסלב'ע קלויז איז געווען די איינציגע שול אין שטאט וואו מען האט געדאוונט אזוי ווי אלע יארן. אלע אנדערע שולן האט מען געדאוונט פארטאגס און ווי נאר ס'איז געווארן טאג איז געווען "אויס שול!" ביי אונז - ר' שמשון האט געהאט א שטארקייט אין זיך - ער האט געזאגט: "דאס איז דעם רבי'נס ראש השנה, און אזוי ווי מען דאוונט אלע יאר זאל מען דאווענען היינטיגס יאר!"

השוואל: אזוי איז טאקע געווען? יא, אזוי ווי אלע יאר! מען האט אפגעדאוונט ביז דריי אזייגער נאכמיטאג, און אינדרויסן איז טאקע געווען א געפערליכע מצב ס'איז דאך א סכנה אינדרויסן אבער ביי אונז האט זיך גארנישט דערקענט! מיר האבן גוט געדאוונט! דער געפיל פון אונז... און דער געדאנק פון אונז האט מען אנגעטאפט מיט די הענט אז ס'איז דא א רבי!

בעט, און ער האט מיר געגעבן א פאר וועש, איבערצוטון. אבער דער גאנצער עולם האט גענעכטיגט דא אין שול, מען האט מורא געהאט צו גיין אינדרויסן! מען האט אויסגערופן אז ביינאכט וועט מען זאגן סליחות אין שול!

השוואל: דער עולם ווייסט נישט אז מען וועט זאגן סליחות? גיין, מען האט נישט געוואלט אז דער עולם זאל אוועקגיין! זענען אלע געבליבן אין שול, קיינער איז נישט אוועקגעגאנגען, ווייל מען האט מורא געהאט צו גיין אויף די גאס ביינאכט. ס'איז א שיינער עולם געוועזן. איך האב גענעכטיגט ביי מתת'ו, אויך געבן די שול, איך האב זיך אויסגעווארעמט אביסל. ווען ס'איז געקומען פארנאכט פון זכור ברית איז געוועזן "אויס קראנקע", "אויס בעטן" אלע בענק זענען שוין צונומען! דער עולם איז שוין אנגעטוהן, און מען שטייט און מען זאגט זכור ברית געשמאק, גלייך ווי ס'איז גארנישט! און שוין, מען זאגט שוין. אינדערפרי האט מען אפגעדאווענט, דערנאך איז דער גאנצער עולם געגאנגען צום רבי'ן אויפ'ן ציון, ממש גלייך ווי ס'איז גארנישט געוועזן קיין קרענק! מ'האט ארויסגעזען דעם רבי'נס גרויסקייט, נעכטן זענען זיי געלעגן אלע טיף, און היינט זענען שוין אלע אויפגעשטאנען... שוין פארטיג די קרענק. מען גייט שוין אויפ'ן ציון אזוי ווי אלע יאר!

איך געדענק, ס'איז געקומען אויפדערנאכט נאך דעם ערשטן מעריב, איז אריינגעקומען איינער א שליח פון

מעשה ז - דער פליג' און דער שפיין

[פרק א] מ'שפעט פון אלע פעלקער /

דער פליג' און דער שפיין און דאס ב'לעטל'

[א] איך וועל איך דערציילן מיין נסיעה, וואס איך האב געהאט!

מעשה: אמאל איז געווען א מלך, וואס ער האט אויף זיך געהאט כמה מלחמות שווערע. און האט זיי כובש געווען (דרייט: איינגענומען), און האט גענומען אסאך שבויים געפאנגענע!

(אויסנום וואס רבינו ז"ל האט אנגעהויבן דערציילן - האט ער זיך אנגערופן בנה הקשוח) אפער וועט איר מיינען (אז) איך וועל איר גאר נאר (לעטע) דערציילן, וועט איר קענען פארשטיין?!

*

האט דער מלך געמאכט א גרויסן באל' (סעודת), אלע יאהר אין דעם טאג וואס ער האט אפגענומען די מלחמה! - און סע (ס'איז) דארט געווען אויף דעם באל', אלע שריי-מלוכה, און אלע שררות, אזויזוי דער סדר איז ביי מלכים!

און מ'האט דארט געמאכט קאמעדיעס! (פארשטעלונג שפילן), און מ'האט געשפעט פון אלע אומות (פעלקער) - פון דעם טערק, און פון אלע אומות! - און זיי האבן זיך נאכגעקרוםט (פארשטעלונג) נאך אטלעכער אומה (פאלק), אזויזוי (לויט) זייער נימוס און זייער פירעכץ איז! - מן הסתם האט מען פון אידן אויך געשפעט!

[ב] האט דער מלך געהייסן: (מען זאל אים) ברענגען דאס ספר', וואס דארט איז פארשריבן די נימוסים און דאס פירעכץ פון אטלעכער אומה!!

און אנמעטום וואו דער מלך האט אויפגעפנט דאס ספר', האט ער געזעהן די נימוסים און דאס פירעכץ פון יענעם פאלק, פונקט אזויזוי זיי האבן געמאכט די קאמעדיע פון זיי! - ווארן מן הסתם, דער וואס האט געמאכט די קאמעדיע, האט ער אויך געזעהן דאס ספר'!

דערנוייל ווי דער מלך איז געזען איבער דעם ספר', האט ער געזעהן: ווי א שפיין קריכט, אויף די שארף פון די ב'לעטער פון דעם ספר'! - און אויף די ב'לעטער פון דעם ספר', איז געשטאנען א פליג! - מן הסתם וואוהי גייט א שפיין, צו א פליג!

דערנוייל ווי די שפיין איז געקראכן, און איז געגאנגען צו דער פליג - איז געקומען א זויגט, און האט אויפגעהויבן דאס ב'לעטל פון דעם ספר'! - (במילא) האט די שפיין נישט געקענט גיין צו דער פליג - האט זי זיך אומגעקערט (צוריקגעקערט), און האט זיך קלוימערשט (קמפל) געמאכט, גלייך (פאילו) ווי זי קערט זיך אום (צוריק), און וויל שוין נישט

האט ווידער די שפיין געוואלט גיין צו דער פליג! - האט זיך ווידער אויפגעהויבן דאס ב'לעטל, און (דאס ב'לעטל) האט זי נישט געלאזט (די שפיין גיין צום פליג)! - האט זיך די שפיין ווידער אומגעקערט! - און אזוי איז געווען עטליכע מאל!

נאכדעם: איז ווידער די שפיין געגאנגען צו דער פליג, און איז אזוי געקראכן - ביז זי האט זיך שוין אריבערגעכאפט מיט איין פיסל, אויף דעם ב'לעטל!

האט זיך ווידער אויפגעהויבן דאס ב'לעטל! - און די שפיין איז שוין געווען אביסל אויף דעם ב'לעטל!

האט זיך (דאס) דאס ב'לעטל אנדערגעלייגט אינגאנצן - ביז די שפיין איז געבליבן אונטערן ב'לעטל, צווישן איין ב'לעטל און אנדערן, און זי איז דארטן געקראכן - און איז אלץ געבליבן מטה מטה, ביז סע (ס'איז) פון איר גארנישט געבליבן!

(און די פליג - וועל איך אויך נישט דערציילן וואס מיט איר האט זיך געטאן!)

[פרק ב] דאס חלום מיטן פאטרעט / דאס ב'לעטל פאשיגט / דער הויכער פארג' / די ציינער פאלן ארויס

[א] און דער מלך האט דאס אלץ געזעהן, און האט זיך זייער פארוואונדערט! - ער האט פארשטאנען: "אז דאס איז נישט קיין לערע (פשוטע) זאך, נאר מ'ווייזט אים עפעס א זאך דערמיט! - (און די אלע שרים האבן געזעהן: אז דער מלך) קוקט, און פארוואונדערט זיך דערויף!"

און דער מלך האט אנגעהויבן צו טראכטן: "וואס דאס באדייט?!" - און ער איז אנדרימלט געווארן אויף דעם ספר'!

האט זיך אים געחלומט: אז ער האט געהאלטן אין דער האנט א דומיט' (דומיט), און ער האט אויף אים געקוקט - זענען פון אים ארויסגעגאנגען גזומות (פון) מענטשן! - האט ער אראפגעווארפן דעם דומיט' פון דער האנט!

און דער סדר איז ביי מלכים - (דאס) ס'הענגט איבער זיי, זיין פאטרעט' (ביילד), און איבער דעם פאטרעט, הענגט די קרוין!

האט ער געזעהן אין חלום: ווי די מענטשן וואס זיי זענען ארויסגעגאנגען פון דעם דומיט, האבן גענומען דעם פאטרעט, און האבן אפגעשניטן דעם קאפ' (פון) עטריג! - דערנאך האבן זיי גענומען די קרוין, און האבן (דאס) אריינגעווארפן אין דער ב'לאטע אריין! - און זיי זענען געלאפן צו אים, זיי זאלן אים הרגענען!

האט זיך אויפגעהויבן א ב'לעטל פון דעם ספר' וואס ער איז געליגן דערויף, און האט אים פארשטעלט (באשיגט)! - האבן זיי אים גארנישט געקענט טאן! - זענען זיי אונעקגעגאנגען פון אים! - און דערנאך, האט זיך דאס ב'לעטל אומגעקערט אויף זיין ארט!

דערנאך האבן זיי ווידער געוואלט אים הרגענען! - האט זיך ווידער אויפגעהויבן דאס 'בלעטל, כנ"ל' (ווי אויבנדערמאנט) - און אזוי איז געווען כמה מהל!

[ב] האט דער 'מלך' זייער געוואלט זעהן; וואספארא 'בלעטל' ס'איז אויף אים מגין (דהיינו: ס'באשיצט אים) ! - וואסערע 'נימוסים' (גענוצן און פירגעט) שטייען דערויף! - פון וועלכער 'אומה' (פאלק) דאס איז?!

האט ער מורא געהאט צו קוקן, און ער האט אנגעהויבן צו שרייען: 'געוואלד!' 'געוואלד'!

און אלע 'שרים' וואס זענען דארט געזעצן, האבן [ORT] געהערט - האבן זיי אים געוואלט אויפנועקן - נאר דאס איז נישט קיין 'נימוס' (18) מען זאל א 'מלך' וועקן! - האבן זיי געקלאפט ארום אים, כדי זיי זאלן אים אויפנועקן, און ער האט נישט געהערט!

[ג] דער ווייל איז צו אים געקומען א 'הויכער בארג', און האט אים געפרעגט: 'וואס שרייבסטו אזוי? - עס איז שוין אזוי א [18] לאנגע צייט אז איך שלף, האט מיר קיינער נישט אויפגעוועקט - און דו האסט מיר אויפגעוועקט?' (אזוי האט דער 'בארג' געזאגט צום 'מלך')!

האט ער אים געזאגט: 'ווי זאל איך נישט שרייען, אז זיי שטייען אויף מיר אויף, און ווילן מיר הרגענען? - נאר דאס 'בלעטל' איז אויף מיר מגין'!

האט אים דער 'בארג' געענטפערט: 'אז דאס 'בלעטל' איז אויף דיר מגין, באדארפטו קיין מורא נישט צו האבן, פאר קיין שום זאך - ווארן אויף מיר שטייען אויף אויף אסאך 'שונאים' - נאר דאס 'בלעטל' איז אויף מיר מגין!

קום וועל איך דיר ווייזן, האט ער אים געוויזן; ווי ארום דעם 'בארג', שטייען אלצים ורבבות (סווינסער און צענדליגער סווינסער) 'שונאים' - און זיי מאכן 'סעודות', און זענען 'פריילעך', און 'כלי'זמר' שפילן, און זיי שאנצן!

און די 'שמחה' איז; וואס א 'מיתה' (גרופע) פון זיי - טראכט איינער אויס, און פאלט אויף א 'הקמה'; 'וויאזוי מען זאל ארויפגיין אויף דעם 'בארג'?! - אזוי (18) מאכן זיי א גרויסע 'שמחה', און א 'סעודה', און מען 'שפילט', און מען 'שאנצט'! - און אזוי (18) אטלעכע 'מיתה' (דהיינו: א טייל [גרופע]) פון זיי!

נאר דאס 'בלעטל' פון די 'נימוסים' וואס ס'איז אויף דיר מגין - איז אויף מיר מגין!

[ד] און אויף דעם 'שפיץ בארג', איז (נענט) א 'טאבליצע' (סאנועל פון האלץ) - און דארט איז געשטאנען אנגעשריבן: 'נימוסים' פון דעם 'בלעטל' וואס עס (ס'איז) מגין אויף אים, פון א וואסערע 'אומה' ס'איז?! - נאר מחמת (ווייל) דער 'בארג' איז הויך, קען מען נישט לייגען דאס 'כתב'!

נאר אונטן איז געווען א 'טאבליצע', איז דארט געשטאנען אנגעשריבן: "אז ווער ס'האט אלע 'צייך', דער קען ארויפגיין אויף דעם 'בארג'!"

האט השם יתברך געגעבן (נעמאכט): אז ס'וואקסט דארט אזוי א 'גרא', דארט וואו מען באדארף ארויפגיין אויף דעם 'בארג' - אז ווער ס'קומט אהין, פאלן אים ארויס אלע 'צייך' - סיי ער איז געגאנגען 'צופוס', סיי ער האט געריטן, סיי ער איז 'געפארן' אין א 'וואגן מיט בהמות' - זענען אלץ אלע 'צייך' ארויסגעפאלן!

זענען דארט געלעגן, הויפנווייז (אסאך הויפנס) מיט 'צייך', אזוי ווי 'בער'!

[פרק ג] דער 'נימוס' פון 'אידן' / דער 'חכם' באשיידט דעם 'הלום' / די 'סמני' הקטורת' / די 'איינגעבויענעם אלטיטשקן' / ער זעהט אלעס / די 'פת תואר' / די רמזים

[א] דערנאך האבן די (אויבנדערמאנט) 'מענטשן' פון דעם 'דומיט', גענומען דעם 'פארטעט', און האבן אים ווידער צום אויפגעשטעלט (צונויפגעשטעלט) אזוי ווי פריער! - און די 'קרויך' האבן זיי גענומען, און האבן [ORT] אפגעוואשן, און האבן ווידער אויפגעהאנגען אויף זייער ארט!

[ב] האט זיך דער 'מלך' אויפגעכאפט, און האט תיבה א קוק געטאן אויף דעם 'בלעטל' וואס ס'האט אויף אים מגין געווען: 'פון א וואסערע 'נימוס' פון א וואסערע 'אומה' דאס איז?! - האט ער געזעהן, אז שטייט דארט: "דער 'נימוס' פון 'אידן'!"

האט ער אנגעהויבן צו קוקן אויף דעם 'בלעטל', מיט דעם 'אמת' (אמת' בליק) - האט ער פארשטאנען דעם רעכטן [ריכטיגן] 'אמת' (אמת לאמת)!

האט ער זיך מיישט געווען: "ער וועט שוין בוודאי זיין א 'איד'! - נאר וואס טוט מען, אז מען זאל די 'נאנצע וועלט' מהזיר-למוטב זיין, מען זאל זיי אלע ברענגען צום 'אמת'!"

האט ער זיך מיישט געווען: 'ער וועט פארן זוכן א 'חכם', וואס ער זאל אים 'פותר' הלום' זיין פהווייתו!' (דהיינו: ער זאל אים באשיידן דעם 'הלום', פנקסט אזוי ווי ער איז)!

[ג] און ער האט מיט זיך גענומען 'צוויי מענטשן', און איז געפארן אויף דער 'וועלט' - נישט אזוי ווי א 'מלך', נאר ווי א 'פראסטע' (פשוטע) מענטש! - און איז געפארן פון איין שטאט צו דער אנדערער, און האט געפרעגט: "ווי געפינט מען אזוי א [18] 'חכם', וואס ער זאל 'פותר' הלום' זיין פהווייתו?!"

האט מען אים מודיע געווען: "אז דארט און דארט, געפינט זיך אזוי א [18] 'חכם'!"

איז ער געפארן אהין, און איז געקומען צו דעם 'חכם', און ער האט אים דערציילט דעם 'אמת': "אז ער איז א 'מלך', און ער האט אפגענומען (איינגענומען) 'מלחמות' - און די

גאַנצע 'מעשה' וואס סע (ס'איז) געווען כנ"ל ווי אונדערטאגס! – און האט אים געבעטן: **"אז ער זאל אים פ'ותר'הלוס' זיין!"**

האט אים דער 'חכם' געענטפערט: **"איך אליין קען נישט פ'ותר' זיין (נאשיין!) – נאר ס'פארהאנדן א געוויסע צייט, איך דעם איך דעם טאג, און איך דעם איך דעם 'הודש' – דעמאלט נעם איך צום-אויף (צווייט), אלע ס'מנייהקטורת' (כלומר: אלע קריטישקעצער געווינען) וואס פון זיי פלעגט מען מאכן קטורת' – און איך מאך פון זיי א 'מורכב' (כלומר: ער מיטט זיי אויס אקראינעם) – און 'מדייקערט דעם 'מענטשן' מיט די 'קטורת' – און דער 'מענטש' האט אינזיין וואס ער וויל זעהן, און וואס ער וויל וויסן – ווייסט ער דעמאלס אלדינג (אלעס)!"**

[ד] האט זיך דער 'מלך' מיישב געווען: "אז ער האט זיך שוין יא אזויפיל צייט דערויף פארבראכט (פארברענט) – וועט ער נאך ווארטן ביז דעם טאג און דעם הודש" (וואס דער 'חכם' האט אים געזאגט)!"

*

(ווען ס'געקומען דער (דאזיגער) 'טאג' – האט אים דער 'חכם' אזוי געזאגט, און האט אים גערייכערט מיט די 'קטורת'!

האט דער 'מלך' אנגעוויזן צו זעהן: אפילו וואס מיט אים האט זיך נאך געטאן, איי (איינער) ער איז געבוירן געווארן, דעמאלט אז (ווען) די 'נשמה' איז נאך געווען בעלמ'העליין (כלומר: אויף יענער וועלט)!

האט ער געזעהן: ווי מ'האט זיין 'נשמה' געפירט, דורך אלע וועלטן – און מ'האט אויסגערוקן: **"ווער ס'האט עפעס 'מלמד'הוב' צו זיין (כלומר: צו רעדן שלעכטס) אויף דער 'נשמה' – זאל ער קומען!"** – האט זיך קיינער נישט געטונען וואס ער זאל 'מלמד'הוב' זיין!

דער ווייל איז איינער אנגעקומען, און איז געלאפן, און האט געשריגן: **"רבונו של עולם, הער צו מיין געבעט: אז (אויב) דער וועט קומען אויף דער וועלט, וואס האב איך שוין צוטאן, און נאך (צוויי) וואס האקטו מיך באשאפן!"**

און דאס איז געווען דער 'סמ"ד'מ"ם' (כלומר: דער וואס האט דאס געשריגן, דאס איז דער 'סמ"ד'מ"ם' אליין געווען – ער האט געשריגן: **"זא (אויב) די 'נשמה' וועט אראפקומען אין דער וועלט אריין, האט ער שוין נישט (נאס) צוטאן!"**

האט מען אים געענטפערט: **"די (דאזיגער) 'נשמה', מוז אראפגיין אויף דער וועלט – און דו, געב דיר א 'עצה'!"** – איז ער זיך אוועקגעגאנגען! (דהיינו: דער וואס האט דאס געשריגן נער 'סמ"ד'מ"ם)!

[ה] האט מען ווייטער די 'נשמה' געפירט דורך 'עולמות' (כלומר: וועלטן) – ביז מ'האט די 'נשמה' שוין געבראכט, צום 'בית דין של מעלה', כדי מ'זאל זי שוין באשווערן – כדי זי זאל שוין אראפגיין אויף דער וועלט" ווי דו גיטא וואס איז נה

דף ג, לז, "זו טען באשווערס די 'נשמה' פארן אראפזעהן!" – און ער איז נאכנישט געקומען (דהיינו: דער 'סמ"ד'מ"ם' וואס האט פריער געשריגן, איז ער נאכנישט געקומען)!

האט מען נאך אים געשיקט א 'שליח' – איז ער געקומען – און האט מיט זיך געבראכט (געברענגט), א 'אלטיטישקן' א 'איינגעבויענעם', וואס ער האט זיך געקענט מיט אים פון לאנג (דהיינו: דער 'בעל-דבר', האט זיך מיט דעם אפטרן, געקענט פון לאנג)!

און ער (נער 'בעל-דבר') האט געלאכט, און האט געזאגט: **"איך האב מיר שוין א 'עצה' געגעבן! די 'נשמה' מעג שוין אראפגיין אויף דער וועלט!"**

האט מען געלאזט די 'נשמה' – איז זי אראפגעגאנגען אויף דער וועלט!

[ו] און ער האט געזעהן (דהיינו: דער 'מלך'): וואס מיט אים האט זיך איבערגעטאן (אפגעטוהן), מתחלה ועד סוף (נפון אנהייב ביזן סוף) – און ווי וויאזוי ער איז געווארן א 'מלך'! – און די 'מלחמות' וואס ער האט געהאט וכדו!

*

און ער האט גענומען 'שבויים' (געפאנגענע) – און צווישן די 'שבויים', איז געווען א 'פת'תואר', וואס זי האט געהאט אלע ערליי 'חן' פון דער וועלט! נאר דער 'חן' איז נישט געווען פון איר אליין, נאר ס'האט אויף איר געהאנגען א 'דומיט' (דומיט), און דער (דאזיגער) 'דומיט' האט געהאט אלע ערליי 'חן'! – און מ'האט (צוליב) דעם האט זיך געדאכט, אז זי האט אלע ערליי 'חן'!

*

און אויף דעם 'בארג' – קענען מער נישט קומען, נאר 'חכמים' און 'עשירים' וכדו.

*

(און ווייטער האט ער (ביזו זיל) נישט דערציילט) – און סע (ס'איז) נאך דא זייער אסאך דערינען!

(דאס וואס דא שטייט מיט די 'שבויים' – דאס איז נישט אויפגעשריבן געווארן גוט, אזוי ווי ער (ביזו זיל) האט עס דערציילט)!

*

[ז] "מוזור ל'דוד ב'הרהו' וכדו' ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי. ואתה ה' מנן בעדי, כבודי ומרים ראשי וכדו'" (תהלים ג, א ב'ד) – פארטייטש גוט דאס גאנצע 'קאפיטל' – און פארשטיי גוט – וועסטו זעהן וויאזוי דארט איז מוזון די גאנצע מעשה.

[שטיי און קלער אריין די דאזיגע וואונדערליכע זאקן] – אויב דו ביזט א 'בעל-נפש', בלייב שטיין פארציטערט און פארוואונדערט! – זאלן זיך אויפשטעלן די האר פון זיין קאפ, און פארוואונדער זיך אין די דאזיגע זאקן, וואס שטייען אין די העכסטע הימלן!

תהפסת והפצת הגליון, נתנדב ע"י הרוצה בעילום שם, לזכות להגיע להקבוצה 'הק באומאן ראש השנה בנחת ובניקל, עם שאר חסידיו ברסלב בארץ ובחול'.

פזמון: ש'ערי ציון, מיין תּפֿלה פון האַרץ הער שוין טאָטער קרוין

באנוי' דייע וואונדער, אין זכות פון די קינדער

ריין פון אַלע זינד, הער אינז אויס אַצינד

ש'ערי ציון, מיין תּפֿלה פון האַרץ הער שוין טאָטער קרוין

דיר מקליף צו זיין, און משיח'ן אַקעגן גיין

אוי אזוי, פֿתח לנו שער, געפן שוין אויף

דער ציון פון רבי'ן באַפֿריי, אויף דעם אַיף האַף

די טרערן וואס אידן פאַרגיסן, די גזרה זאל ווערן צערסן
די וועגן געפן וואס מער, צום רבי'ן און מיין שטער

אומאן, אומאן, דער באַרג, דער ציון, דעם הייליגן רבי'נס היים

אומאן, אומאן, דער קבוץ באַני שוין ווי ב'מים, ההם

אומאן, אומאן מיר ווילן פֿאַרן צום רבי'נס ציון, דאַרט

אומאן, אומאן, ראש השנה אין אומאן אויפן הייליגן אַרט

פזמון: ש'ערי ציון...

די זיבעטע מעשה - מזבוב ועכביש

- עס איז אים אראפ געפאלן אלע צייענער.
- ער האט נישט געקענט הערן
- ער האט נישט געקענט גיין
- י. וואס פארא בלאט האט געהיטן אויפן מלך?**
- פון דעם טערק.
- פון די אידן.
- פון די זיבעציג פעלקער.
- יא. מיט וויפל מענטשן איז דער מלך געגאנגען זוכן דעם חכם?**
- מיט צוויי מענטשן.
- מיט א גאנצער מנין.
- אליין.
- יב. ווי אזוי איז ער געגאנגען אנגעטון זוכענדיג דעם חכם?**
- מיט קעניגליכע קליידער.
- ווי א אלטער מענטש.
- ווי א פראסטער מענטש.
- יג. וואס האט דער ס"מ געשריגן?**
- אז די נשמה וועט קומען אויף די וועלט, וואס האב איך שוין צו טאן.
- ער זאל אראפ גיין אויף די וועלט.
- ראטעווע מיר.
- יד. וועמען האט דער ס"מ מיט געברענגט?**
- ער איז געקומען אליין.
- א אלטער מענטש
- א אלטער איינגעבויענער מענטש.
- טו. וואס האט דער ס"מ געטאן?**
- געוויינט.
- געלאכט.
- געטאנצט.
- טז. צום סוף איז די נשמה אראפ אויף די וועלט?**
- ניין.
- יא.
- עס האט זיך אפגעהאלטן.
- יז. ווער איז געווען צווישן די שבוים וואס דער מלך האט געפאנגען?**
- א אלטער.
- א אינגל.
- א יפת תואר.

- א. שאלת זכות: ווען האט דער רבי פארציילט די מעשה (עיין ח"י מוהר"ן אות נ"ט)**
- זומער תקס"ז
- זומער תקס"ו.
- ווינטער תקס"ז
- ב. וועלכע טאג איז יאר האט דער מלך געמאכט א סעודה?**
- אין דעם טאג וואס ער האט אפגענומען די מלחמה
- אין דעם טאג וואס ער האט גענומען אסאך שבוים.
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. וועלכע אומה זאגט דער רבי עקסטער אז מען האט פון זיי געמאכט געשפעט?**
- פון אדום און פון דעם טערק
- פון די בבליים.
- פון דעם טערק
- ד. מען האט ליצנות געמאכט אויך פון אידן?**
- מן הסתם.
- ניין.
- דער רבי רעדט נישט דערפון
- ה. וויפיל מאל האט דער שפין פרובירט כאפן דעם פליג?**
- דריי מאל
- צען מאל
- עטליכע מאל
- ו. וואס איז ביים סוף געשעהן מיטן שפין?**
- דער גרייכט דעם פליג.
- געווארן צו בלוטיגט.
- עס איז פון איר גאר נישט געבליבן.
- ז. וואס האט דער מלך געשריגן אינמיטן חלום?**
- ראטעוועט ראטעוועט.
- דער רבי זאגט נישט וואס ער האט געשריגן געוואלד געוואלד.
- ח. ווער האט אויף געוועקט דער הויכן בארג?**
- דער ס"מ.
- דער מלך ווען ער האט געשריגן.
- די פליג און די שפין.
- ט. וואס האט פאסירט מיט ווער עס איז געגאנגען אויף די גראז וואס פירט ארויף צום בארג?**

אז דאס בלעטל איז אויף דיר מגיו באדארפטסטו סיינו מורא נישט צו האבו פאר סיינו שום זאר

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72

1-518-329-9149 646-518-1095

צו ברענגען ריינע געדאנקען, דיבורים פונעם הייליגן קוואל.

א פֿרומע בלאט ! ?

אוקריינע, נאך אין צייטן פון הייליגן רבי'ן איז געווען פארפלייצט מיט השכלה. די אידישע ביכער און צייטונגען וואס זענען דאן געשריבן געווארן אין אידיש, איז ליידער געווען אנגעפולט מיט גיפט, אפיקורסות און ליצנות פון ערליכע איד.

(מיר ברענגען אראפ א שמועס פון פורים תשל"ו אין בית המדרש הגדול, מאה שערים, איבערגעארבעט און אראפגעברענגט פאר קינדער)

ר' שמואל שפירא: "די בלעטער, די בלעטער, די טרייף פסול! רבי נתן האט געזאגט אז צענדליגע טויזענטער טריפה'נע ביכער קומען ארויס און היינט קען מען זאגן מיליאנען!

יעדן טאג קומט ארויס'עט ביכלאך, מיט בלעטער, צענדליגער טויזנטער גייט ארויס יעדן טאג !!!

ר' לוי יצחק בענדער: "איר האט געקענט ר' ישעי" ?

ר' שמואל שפירא: יא ער איז געווען אונזער חזן.

ר' לוי יצחק: עס איז ארויסגעקומען א צייטונג דורך די פֿרומע קהלות און ר' ישעי' האט עס אהיימגעברענגט אין

קינדער וואס מיינט השכלה? ! איז היינט אויך דא אזא מין אנשיקעניש, אדער איז עס נאר געווען אמאליגע צייטן? !

השכלה מיינט דער משג פון זיין געבילדעט און געלערנט, קענען שפראכן און חכמות פון די גוים, ווי מער א גרויסער חכם אלס מער חשוב. דאס האט ליידער גורם געווען א גרויסע חורבן ביי אידן.

מען איז געגאנגען אין די גוי'אישע שולעס, אינווערויטעטן, קאלעדזשעס, געלערנט און גע'חזרט מיט גוי'שע סטודענטן, ביז מען האט זיך אינגאנצן פאר'גוי'אישט און פארלוירן די ריינע אמונה.

היינטיגע צייטן איז אויך דא אזא נסיון מיט אן אנדערע נאמען און אויסזען. יעדער איינער דארף זיך גוט באקלערן און זען אז די ביכער און בלעטלעך און זאכן וואס מען הערט אויף די פלים און וואס מען נעמט אריין אין האנט זאל אים ברענגען נאר די ריינע אמונה און באשעפער און אין די צדיקים. ואנו תפלה אז דעם רבינ'ס ליכט זאל גיין אין רבי'ס וועגן און אין זיינע הייליגע תלמידים נאר

שְׁטוּב דַעַם צַיטוּנג. עַר קוּמט אַהיים
און לייגט דאס אויפן טיש, פֿרעגט
אים די רעביצין זיינע: "ישעי' וואס
איז דאס?!"

ענטפערט ר' ישעי': "דאס איז אַ
פרומע בלאט!"

דו ווייב זיינע לאזט נישט נאך און
רופט זיך אָן, "אַ פֿרומע בלאט איז אַ
בלאט גמרא!!!"

אַ פֿרומע בלאט איז אַ בלאט גמרא!!!
אַרויס! אַרויס! אַריין אין מיסט
אַריין!

ס'איז דא אַ ווארט פונעם רבי'ן; "וואס
מאכט איר נישט אייערע ווייבער פאר
חסידות"?! - האט דער רבי געהייסן

- מען זאל רעדן מיט איר דיבורים פון
תכלית!! אז מען רעדט פון תכלית
דארף מען נישט רעדן אין שטוב קיין
דברים בטלים.

שפּעטער האט ר' לוי יצחק גערעדט
זיינע באוואוסטע דיבורים וואס
מיר דארפן גאר אסאך חזר'ן און
געדענקען, אז מיר ברסלב'ע חסידים
דארפן זייער משתדל זיין צו אויסניצן
די צייט נישט צו האבן בכלל קיין
צייט צו רעדן פון אנדערע מענטשן
אזוי ווי דער תם וואס האט געזאגט:
"דאס איז מיין מעשה און דאס איז
יענעם מעשה, וואס האב איך צו
רעדן פון אנדערע."

שחרית מנחה, מעריב מיט פוננה, מיט א
חשק מיט אלע הלכות פון תפלה אזוי ווי
עס שטייט אין שלחן ערוך. אזוי אויך קען
מען אריינכאפן אפאר קאפיטלעך תהלים
אדער לקוטי תפלות און ביי התבודדות זיך
אויסרעדן צום אויבערשטן אלעס וואס
ליגט אויפן הארץ, אזוי ווי מען רעדט זיך
אויס צו א גוטן פריינד.

דער אויבערשטער זאל העלפן עס זאל
מקדים ווערן די הבטחה פון סוף פרשה
"לא יתיצב איש בפניכם, פחדכם ומוראכם
יתן ה' אלקיכם על פני כל הארץ" אמן
ואמן.

הייליגע זאך פארלייגט זיך דער בעל דבר
דאס צו צעשטערן, בפרט אויפ'ן רבינ'ס
ראש השנה, וואס דער הייליגער רבי
האט געזאגט: "איך האב דאס באקומען
במתנה פונעם אויבערשטן". דער רבי
האט געהייסן אויסרופן: "אז ווער עס איז
מקורב צו אים זאל קומען צו אים אויף
ראש השנה."

דער הייליגער רבי האט געזאגט: "גאר מיין
זאך איז ראש השנה", אבער לאמיר נישט
פארגעסן אז דער רבי האט אויך געזאגט:
"גאר מיין זאך איז תפלה", לאמיר זיך
באנייען אין תפלה, סיי די דריי תפלות,

צו אלע טייערע
ברסלב'ע!
אינגלעך!

... דערווייל איז אנגיקומען א גרויסער אדלער,
 און האט אנגיקלאפט אויף דעם טורעם. און ער
 האט צו זיי גיזאגט: "הערט אויף צו זיין ארימע
 לייט, קערט אייך אום צו אייערע אוצרות. און
 ניצט מיט אייערע אוצרות..."

הייבט אן ניצן
אייערע
אוצרות!

די מודעה איז פאר אלע קינדער וועלכע וואוינען אין וויליאמסבורג, בארא פארק,
 מאנסי, קרית יואל, בלומינבורג, לעיקוואד, מאונטעינס, דשערזי סיטי, מאנטריאל,
 קרית טאהש, לאנדאן, מאנטשעסטער, אנטווערפן.